

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dne 1. junija 1897.

V. tečaj.

Še ti tako!

6. Jezus v presv. rešnjem Telesu.

šoli ste se že učili nekoliko zemljepisja, kaj ne, da? Sedaj ne poznaš samo domačega kraja, marveč že veliko drugih dežel po svetu. Kaj meniš, katera dežela na svetu je pa najiminitnejša? Ni ti treba dolgo časa premišljati in ugibati; vem, da boš takoj pogodil pravo in mi odgovoril: Sveta dežela ali Palestina je izmed vseh družih dežel po širnem svetu najiminitnejša zato, ker je v starih časih tam živelo izvoljeno ljudstvo, katero je dobrotljivi Bog najbolj ljubil in mu delil največ dobrot; še bolj pa se imenuje 'sveta' dežela zato, ker je tam živel naš Gospod Jezus Kristus. Po družih deželah nahajamo le nekatere svete kraje, katere navadno imenujemo »božja pota«, v Palestini je pa kar vsa dežela posvečena po Kristusovih božjih stopinjah, je takorekoč vsa dežela — jedna sama velika božja pot, slavna na veke!

Mladi čitateljček, sedaj ti moram pa še nekaj pri-
staviti. Vedi, da v nekem smislu se sme tudi tvoj do-

mači kraj imenovati sveta dežela! Saj je tudi tukaj že skoro ni ceste, katera bi ne bila posvečena po Jezusu Kristusu; po nekaterih je šla procesija s presvetim rešnjim Telesom, po drugih pa so že gotovo večkrat mašnik hiteli h kakemu bolniku s sveto popotnico. Tudi v tvoji domačiji, tudi v skrajni hribovski vasi menda že ne bo najti hiše, v kateri bi že ne bilo Jezusa, ker pač iz vsake so že nesli mrliča, ki ga je bil poprej prišel Jezus sam tolažit v poslednjem sv. obhajilu. Najbolj posvečena pa je župnijska cerkev, kjer je Jezus noč in dan pričujoč. Uči se zemljepisja, kakor se hočeš, kolikor se moreš; povem ti pa naprej, da lepšega, imenitnejšega in svetejšega kraja ne najdeš nikjer, kakor je ona svitla hišica, katero ti kaže večna luč, kjer vedno prebiva naš nebeški Kralj, Jezus Kristus!

Tako so umevali od nekdanj vsi najboljši ljudje; tako so pa tudi ravnali: nad vse ljub in častitljiv jim je bil ta presveti kraj — tabernakelj! Zgledov je toliko, da sem v zadregi, kje bi jih začel naštevati. Za danes naj zadostuje, da ti opišem izmed tisočero le jeden sam tak zgled.

Pred poldrugsto leti je živel v Egiptu mladenič, ki je že v svojih nežnih letih kazal izredno popolnost in svetost. Ime mu je bilo *Abulker*. Ko je bil dvanajst let star, mu je misijonar izročil oskrbljevanje misijonske cerkvice. Oj, kako je bil vesel te časti! Posebno ganljivo se mu je zdelo oskrbljevati večno luč pred altarjem. V največjo nesrečo bi si bil štel, ko bi bila po njegovi krivdi kdaj ugasnila. Ta mila lučica ga je še posebno priganjala k prisrčnemu počesčenju presvetega rešnjega Telesa. Oh, si je pač večkrat mislil, ko bi bilo tudi moje srce taka zlata svetilka, da bi v nji vse moje misli, želje, besede in dela brez prenehanja poveljevala Jezusa v najsvetejšem Zakramentu.

Kako skrben je bil tudi za vso drugo olepšavo okrog tabernakelja! Kdor je opazoval to mično lepote, moral mu je dati spričevalo: Lepše bi ne napravil nihče drugi. Vedno so morali krasiti sveti prostor najlepši šopki in venci; če ni mogel na vrtu dobiti dovolj

primernih cvetlic, šel jih je nabirat po travnikih in gozdih ter jih spretno povijal v mične šopke. Kadar pa ni bilo cvetlic več dobiti, pomagal si je s tem, da je v šope povezal lepo pisana ptičja peresa in tako nadomestil pravo cvetličje.

Najdičnejši kras pa, ki se je lesketal pred tabernakeljem, je bilo njegovo deviško nedolžno, svetniško plamteče srce, ki je v rajski vonjavi izžarivalo svojo serafsko pobožnost do Jezusa.

Kako zeló je ljubilo to plemenito srce Jezusa v presv. rešnjem Telesu, pokazalo se je posebno takrat, kadar je smel Abulker spremljati gospoda misijonarja, ko je šel s sveto popotnico, večkrat zeló daleč, po Nilu k bolnikom. Ob taki priliki je tekel Abulker naprej napovedat, da se bo peljal misijonar s svetim rešnjim Telesom; na to je v ladiji tla potresel z zelenjem, olepšal zadnji del z lavorikami, sprednji pa s palmovim perjem. Potem je šel zopet nazaj in je spremljeval mašnika do ladije z največjim spoštovanjem; s priklo-njeno glavo je šel odkrit vedno dve ali tri stopinje za duhovnikom in je nesel za njim potrebne knjige in posode. Ko sta vstopila na barko, je najprej pokleknil in globoko priklonjen molil svojega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se je morda nekdam kot majhno dete v pregnanstvu tudi kdaj peljal po tej vodi, kakor se sedaj pelje v presv. Zakramentu. Potem se je vsedel mašniku nasproti in ni obrnil očesa od njegovih prsij, na katerih je bila sveta Hostija v srebrni posodici. Natihoma je molil svojega Gospoda. Ako sta pozneje srečavala turke, pagane ali druge neverne ljudi, so se mu zeló smilili, da še ne poznajo Jezusa, in goreče je prosil Zveličarja, naj bi poslal žarek svoje neskončne lepote iz svetega rešnjega Telesa in razsvetlil njihovo temo.

Neizrečeno je želel mašnik postati, da bi mogel še v ožjo zvezo stopiti z Jezusom v presvetem rešnjem Telesu. Pa Bog ga je poklical poprej k sebi, da bi v rajski sreči gledal od obličja do obličja njega, katerega je tako prisrčno ljubil in častil v podobi belega kruha.

